Глава X.
ПРИСЪДАТА.

Много секунди стояхме озадачени, твърде замаяни, за да говорим или да се движим. Светлината заслепяваше очите ни; сякаш бяхме обградени от непроницаема стена от пламъци. Нямахме усещане за топлина, дължащо се, без съмнение, на голямата височина на пещерата и на сравнително голямото ни разстояние от пламъците, които се издигаха нагоре на тесни езици.

Тогава подробностите започнаха да ми правят впечатление.

Казах, че сцената беше същата, която бяхме видели преди това. Около стените на огромната кръгла пещера, върху терасовидно разположени седалки бяха насядали безброй редици от инки.

Долу, на главозамайващо разстояние, беше гладката повърхност на езерото, черно и потискащо, като се изключат местата, където отраженията от пламтящите урни проникваха в неговите дълбини. И право пред нас, изсечена в стената на пещерата, беше нишата, в която се намираше тронът от злато.

И на тронът седеше – не миниатюрният, нещастен крал, а Дезире Льо Мир!

Тя седеше неподвижно, вторачена право в нас. Дългата й златиста коса се спускаше по раменете й на великолепни вълни; стегнато елегантно облекло от неизвестна материя покриваше крайниците й и долната част от тялото й; раменете, гърдите и ръцете й бяха голи, и светеха с божествена белота.

До нея имаше по-малка седалка, също от злато, и на нея се беше привела фигурата на един инка – кралят. Около тях,

на почетно разстояние, бяха наредени слуги и стражи – сто или повече, защото нишата беше с впечатляващи размери. Светлината от четирите урни я огряваше с такава яркост, че аз ясно можех да различа бялото в очите на Дезире.

Видях всичко това за един миг, и се обърнах към Хари:

- Нито дума, за нищо на света! Това е играта на Дезире; довери й се, нека я изиграе.

- Но какво по дяволите прави там?

Свих рамене.

- Изглежда си е намерила друг крал. Знаеш колко харесва кралското.

- Пол, за бога...

- Добре, Хал. Но мисля, че сме в доста безопасно положение. Най-вероятно нашето представяне пред съда. Това, което се нарича "шеметната височина на известността". Сега, дръж очите си отворени – нещо става.

Имаше раздвижване в нишата. Четирима слуги излязоха напред, носейки чудновата рамка, направена явно от тръстика и кожа, лека и гъвкава, от горната част на която висяха няколко въжета – като ленти, с различна дължина и цветове и вързани в чудновати възли. Те я поставиха на земята пред двойния трон, в краката на Дезире.

Цялото съмнение изчезна тогава от съзнанието ми относно идентичността на нашите тъмничари и краля. Защото разпознах веднага тези снопове от въжета с различна дължина и цвят, вързани на възли.

Те бяха известните кипуси на инките – материалът за тяхната забележителна мнемонична система за комуникация и исторически записи. Накрая щяхме да получим съобщение от Детето на слънцето.

Но от какво естество? Всяка връв, възел и цвят имаха своето значение – но какво? Претърсвах всяка улица от паметта си за помощ; защото напоследък бях ограничил

изследванията си изключително върху източната археология, и всичко, което знаех за двете големи автохтонни цивилизации на американския континент беше сбито в някакво замъглено и малко използвано кътче на мозъка ми. Но успях, с крайни усилия.

Първо си припомних различното разположение на кипусите за различни цели – историческа, свещена, разказвателна, и тъй нататък. След това подробностите изникнаха в паметта ми, и изведнъж аз разпознах формулата на кипусите пред трона. Те бяха наредени за отсъждане – за издаване на присъда.

Хари и аз бяхме затворници пред съда на кипусите! Обърнах се към него, но нямаше време да разговаряме. Кралят вдигна и изпъна ръката си.

Изведнъж огромното събрано множество стана от каменните си седалки и падна по очи. Тогава за пръв път забелязах една овална или елиптична плоча от блестящо злато, поставена върху стената на пещерата точно под външния ръб на нишата.

Това, разбира се, беше символа на Пачакамак, "непознатия бог" в религията на инките. Е, аз по-скоро щях да се кланям пред плочата от злато, отколкото на това малко черно джудже.

За около минута кралят стоеше с изпъната ръка и инките останаха неподвижно по очи. Тогава той зае отново своето място и те станаха. И тогава процесът започна.

Кралят се обърна на трона си и постави ръката си върху ръката на Дезире; можахме да видим как тя се дръпна от неговия допир с неволно потръпване. Но тази явна антипатия изобщо не обезпокои негова кралска милост; вероятно най-приятно усещане беше да чувства нейната мека, бяла плът под неговата черна, космата ръка, и той я остави там, докато с другата ръка направи редица ръкомахания, които аз

разбрах веднага, но които за Дезире не значеха нищо. Чрез нейната ръка той искаше кипусите да говорят.

Имахме приятел в съда, но тя беше няма, и трябваше да й дам глас. Нямаше време за губене; Стъпих на ръба на колоната и заговорих с глас, достатъчно висок, за да прекоси пещерата – което не беше трудно в универсалната тишина.

- Той казва, че трябва да ни съдиш чрез кипусите. Значението е това – жълто – робство, бяло – милост; пурпурно – награда; черно – смърт. Дължината на връвчиците и броят на възлите означава степента на наказание или награда. Ще намериш нож, прикрепен към рамката. С него отрежи връвта на присъдата и я постави пред краката на краля.

Отново тишина; и нито един от огромната тълпа, нито самият крал, сякаш не обърнаха и най-малкото внимание на гласа ми. Кралят продължи да жестикулира към Дезире.

Тя стана и се запъти към рамката на кипусите и взе ножа, който намери там, окачен на една връв. Тя се поколеба, с вдигнат във въздуха нож, докато погледът й търсеше моя – и го намери.

Усетих подръпване на ръкава, но тогава нямах време за Хари. Аз гледах Дезире, и това, което видях, накара студени тръпки да побият цялото ми тяло. Не от страх; това беше крайна изненада от нещо – невероятен ужас от него. Да умреш от ръцете на това космато животно не беше трудно, но Дезире да бъде съдията!

Защото тя мислеше за смърт; прочетох го в очите й. Един от изтърканите лафове от изтъркания стар свят беше “да имаше друго оправдание”. Повтарям, че бях стъписан, изцяло завладян от изненадата; обаче аз знаех нещо за "яростта на една отблъсната жена".

Сякаш погледите ни се отправяха, за да се срещнат един друг в прегръдката на смъртта. Тя видя, че разбрах, и се

усмихна – каква усмивка! Тя беше триумфална, но и тъжна; отмъщение, и сбогуване. Тя посегна напред.

Ръката й се поколеба сред кипусите, като че ли от неувереност, след това се приближи твърдо до черната връв на смъртта.

Една мисъл проблесна в съзнанието ми със светкавична скорост. Нададох глас и пропях:

- Дезире!

Тя се поколеба; ръката, която държеше ножа се отпусна до тялото й и отново погледът й потърси моя.

- А за Хари? – извиках аз. – Вземи две – бялата за него, черната – за мен.

Тя поклати глава и пак вдигна ножа; и аз изиграх последната си карта.

- Пфу! Коя си ти? Защото ти не си Льо Мир! – придадох на гласа си презрителност. – Льо Мир е дете на щастието, не на ада!

Най-после и тя проговори.

- Играя честно, мосю! – извика тя, и гласът й потрепери.

- С белязани карти! – възкликнах презрително. – Имате предимство, мадам; може ли да изпитате удоволствие от това?

Последва тишина, докато погледите ни се срещнат. Помислих си, че съм загубен. Льо Мир стоеше неподвижно. От аудиторията не се чуваше нито звук. Усетих, че Хари ме дърпа за ръкава, но разтърсих ръка, за да се освободя, без да свалям поглед от лицето на Льо Мир.

Изведнъж тя каза:

- Прав сте, приятелю Пол. Отказвам се от предимството. Оставям го на Съдбата. Имаш ли монета?

Спечелих своя шанс. Това беше само шанс, но беше по-добре от нищо. Извадих сребърна песета от моя джоб – за

късмет не я бях изгубил – и я подхвърлих във въздуха над главата си.

- Ези! – извика Дезире.

Оставих монетата да падне. Тя се претърколи през половината на горната част на колоната и се спря на самия ръб. Пресякох разстоянието и се наведох над нея. Беше ези!

Хари беше зад мен; като се изправих, видях бледото му, безжизнено лице и ужасените му очи. Той също беше видял присъдата; но той беше покъртен не от това, а от мисълта за Дезире, защото Хари не беше мъж, който се плаши от вида на смъртта.

Стоях изправен и гласът ми беше спокоен. Струваше ми усилие да го изчистя от горчивина и упрек. Не можех да избегна мисълта, че освен Дезире, ние никога не бяхме виждали пещерата на дявола и Детето на Слънцето; но аз казах просто и ясно:

- Вие спечелихте, мадам.

Дезире се втренчи в мен с най-голяма изненада. Разбрах я, и презрително се засмях на висок глас, като държах главата си високо; и мисля, че ничий глас не е съдържал толкова презрение колкото моят, когато й извиках:

- Аз съм този, който играе честно, дори и със смъртта, Льо Мир. Падна се ези – спечелихте вашата черна връв честно.

Тя не даде знак, че ме е чула; вдигна ножа. Изведнъж спря, ръката й пак се отпусна, и тя каза:

- Ти каза пурпурното за награда, Пол?

Кимнах – не можех да говоря. Ръката й докосна бялата връв и я отмина; жълтата, и пак я отмина. След това ножът проблесна – още веднъж – и тя се приближи до краля и положи в краката му пурпурна връв.

Тогава, без да ни погледне, тя отново зае мястото си на златния трон.

Буца се надигна в гърлото ми и сълзи в очите ми. Което беше много глупаво, защото нещата бяха напълно театрални. Това просто беше данък от един естествен комарджия за човек, който "играеше честно, дори със смъртта"; въпреки това, имаше чувство в него, и безкрайната милост на жена. По всичко, което можеше да се види, присъдата не направи ни най-малкото впечатление върху редиците мълчаливи инки. Не се видя никакво движение; те сякаш бяха изваяни от камъка, върху който седяха.

Техните черни, космати тела, набити и дебели, отблъсквaха светлината от пламтящите факли сякаш и тези универсални лъчи не можеха да проникнат през тази грубост.

Изведнъж те станаха – кралят се беше раздвижил. Той вдигна пурпурната връв от земята, и, след като прекара ръката си три пъти по нея, я подаде на слугата, който се приближи.

Тогава той изпъна ръката си, и инките, останали изправени, се обърнаха и започнаха да изчезват. Както преди, пещерата беше изпразнена за невероятно кратко време; за две минути ние бяхме сами с онези в нишата.

Чухме звук зад нас. Обърнахме се и видяхме огромна каменна плоча бавно да се плъзга на една страна върху пода, оставяйки отвор от около три фута. Явно той беше затворен зад нас, когато се бяхме качили; тогава нямахме време да го забележим. От тази дупка в този момент се появиха главата и раменете на нашия водач, който ни повика с жест да го последваме, след което изчезна долу.

Понечих да се подчиня, но се обърнах да изчакам Хари, който се беше вторачил в Дезире. Той беше с гръб към мен и не можех да видя лицето му; погледът му сигурно съдържаше призив, защото видях устните на Дезире да се разделят от усмивка и я чух да вика:

- Ще ме видите!

След това той ме настигна, и започнахме да слизаме заедно.

Чудех се как тези полуцивилизовани животни са могли да достигнат до идеята за вито стълбище. То не е било известно нито на ацтеките, нито на инките, в Америка; нито на която и да било първобитна европейска или азиатска цивилизация. Но те бяха попаднали на място, където нищо друго не им оставало да направят – и го бяха направили. Още една рожба на Майка Необходимост.

Имах време да огледам конструкцията му. Беше доста груба, но съвсем добра работа. Не беше точно кръгло; имаше много ъгли, явно следвайки по-меките слоеве в скалата; те бяха отстъпили пред техния материал – подход на скулптори.

Дори височината на стъпалата беше неравномерна; някои едва ли бяха повече от три инча (8 см), докато други бяха дванайсет или четиринайсет (30 – 35 см). Трябва да знаете, че слизахме бавно и предпазливо, особено когато стигнахме мястото, където никаква светлина не идваше отгоре, за да ни помогне. Заварихме нашия водач да ни чака най-долу, сам.

Последвахме го по ниския и тесен коридор, по който бяхме дошли преди това. Но когато достигнахме стълбите, които водеха към коридора нагоре и към пещерата, където преди бяхме задържани, той ги отмина и зави надясно. Ние се поколебахме.

- Той е сам – каза Хари. – Да не зарежем ли беднягата?

- Няма да го направим по една единствена причина – отговорих аз. – Това означава, че ние сме гости, вместо пленници, и далеч не ни подобава да нарушаваме законите на гостоприемството. Но сериозно, най-безопасното нещо, което можем да направим, е да го следваме.

Коридорът, в който се озовахме, явно не беше творение на природата. Дори и в полумрака белегът на човешката ръка беше очевиден. И таванът беше нисък; друго доказателство, защото джуджета не строят, за да настаняват гиганти. Но аз имах слаба представа за отчайващото несъответствие на техните инструменти, и се замислих за изумителната храброст на хората, които бяха предприели такова начинание, дори само като приемем факта, че са им трябвали четиристотин години, за да го завършат.

Скоро достигнахме същински лабиринт от тези коридори. Трябваше да направим дузина или повече завои, първо надясно, после наляво. Отбелязвах пътя ни в паметта си, доколкото беше възможно, но скоро се отказах от този опит като безнадежден.

Няколко пъти нашият водач зави толкова бързо, че едва успявахме да го последваме. Когато му показахме с жестове желанието си да върви по-бавно, той изглеждаше учуден; разбира се, той смяташе, че ние виждаме в тъмнината като него.

След това се появи слаба светлина, която ставаше все по-силна, колкото по-напред отивахме. Скоро видях, че тя идваше от един отвор в стената, която ни се падаше отляво, към който се приближавахме. Преди отвора водачът спря, давайки ни знак да влезем.

Ние направихме така, и се озовахме в апартамент, не по-лош от кралски.

Няколко пламтящи урни, прикрепени към стените, хвърляха светлината, трепкаща, но ярка. Имаше маси и груби столове, изработени от същия призматичен камък, който покриваше колоните в езерото, и от техните повърхности заслепително светеха хиляди цветни точки.

От едната страна имаше дълга плоча от гранит, покрита с някакви животински кожи, сухи, дебели, и меки. Самите

стени бяха от най-твърдия гранит, обсипани до височина четири или пет фута с безброй ситни точици от злато.

Хари отиде до средата на апартамента и спря, като се заоглежда с любопитство. Аз се обърнах към вратата и огледах коридора отвън в двете посоки – водачът ни беше изчезнал.

- Оказва се, че сме приятели на семейството – каза Хари с гримаса.

- Благодарение на Дезире, да.

- Благодарение на дявола! Какво искаше да каже – какво успя да каже? Не беше ли това една от нейните шеги? Защото не мога да повярвам, че тя щеше... щеше...

- Да ни изпрати на смърт? Е – кой знае? Да, това може би беше една от нейните шеги – излъгах аз.

Защото, разбира се, Хари не знаеше нищо за това, че Дезире имаше причина да желае да ми отмъсти, и нищо нямаше да помогне, ако му кажех.

Разговаряхме в продължение на час или повече, като между другото със значително любопитство разглеждахме нашия апартамент.

Златото предизвикваше удивлението ни; дали беше от Хуануко отпреди четиристотин години, или го бяха открили тук, в планината?

Внимателно разгледах малките блокчета от метал или скъпоценни камъни, които бяха инкрустирани в масите и столовете, но не можах да разбера от какво са. Те наподобяваха карбонови образования, откривани понякога в кварцита, но бяха многократно по-блестящи от всичко, което някога бях виждал, като изключим скъпоценните камъни.

Кожите, които покриваха гранитната кушетка също бяха непознати за мен; те бяха смайващо дебели и невероятно меки.

Забавлявахме се като се опитвахме да откъртим от стената едно от златните парченца, когато чухме звук зад нас.

Обърнахме се и видяхме Дезире.

Тя стоеше на входа, усмихвайки ни се, сякаш бяхме хванати в будоара й да разглеждаме нещата по нейната тоалетка. Беше със същото облекло, с което я видяхме на трона; пояс от въже придържаше единствената й дреха, а косата й се спускаше от раменете й като достигаше до колената й. Ръцете и раменете й бяха удивително бели, но това сигурно беше от контраста.

Хари прекоси стаята до нея на един скок. В следващия момент ръцете му я прегръщаха; тя просто се отдаде на прегръдката, но му подаде и устните си, след това се отдръпна и дойде до мен, разпервайки ръце сякаш с неуверено съмнение.

Но нямаше време за враждебност, и аз поех ръцете й в своите и се поклоних над тях, докато устните ми не докоснаха меките пръсти.

- Посещение от кралицата! – казах с усмивка. – Това е чест, Ваше величество.

- Съмнявам се – каза Дезире. – Най-напред, приятелю, искам да ви поздравя за Вашия savoir faire. Par Bleu, това беше мъж!

- Но ти! – извика Хари. – Какво по дяволите искаше да кажеш като се преструваше, че ще играеш с черната? Ще ти кажа, това беше кален номер. Най-неприятния момент, на който ни подложи.

Дезире хвърли бърз поглед към мен; тя явно беше изненадана, като разбра, че Хари е в неведение за случилото се между нас онази вечер в лагера ни в планината. За което едва ли можеше да бъде обвинявана, защото изненадата й произлизаше от дълбокото познаване маниера на мъжете.

- Започвам да те опознавам, Пол – каза тя, гледайки ме в очите.

- Сега какво става? – запита Хари, гледайки ту към нея, ту към мен. – За Бога, не говорете със загадки. Какво значи това?

Но Дезире го накара с жест да замълчи, като игриво постави пръстите си върху устните му. Седяха един до друг на гранитната кушетка; аз стоях пред тях, и през паметта ми бързо премина картината от онази утринна сцена в парка на Антлерс в Колорадо Спрингс, когато Дезире и аз проведохме своята първа битка.

Разговаряхме; или, по-скоро, Хари и Дезире разговаряха, и аз слушах. Първо той настоя тя да разкаже за преживяванията си от момента, когато тя безразсъдно се втурна в "пещерата на дявола", и тя се отзова най-любезно, дори със силно желание, защото не беше имала на кого да говори в течение на много дни, а тя беше жена. В лицето на Хари тя намери идеална аудитория.

Преживяванията й бяха почти същите като нашите собствени. Тя също беше пропаднала в невидимата бездна, в пороя отдолу.

Твърдеше, че била носена от силата му малко повече от четвърт час, и яростно била изхвърлена върху скална тераса. Явно това трябва да е било далеч преди потокът да достигне езерото, където Хари и аз се бяхме открили един друг, защото ние бяхме във водата не по-малко от час.

Била открита на скалната тераса от нашите космати приятели, които я носели на гърбовете си в продължение на много часове. Спомних си усещането на Хари и моето, на нас, които бяхме мъже, и то заедно, и ме побиха тръпки на състрадание, тъй като Дезире описваше своя собствен страх и ужас, и един свой опит да избяга.

Все още тези животни не й били показали несдържаност, явно разпознавайки скъпоценността на товара си. Носели я колкото се може по-внимателно, но абсолютно отказвали да й позволят да ходи. През равни интервали те й давали възможност да си почине, както храна и вода.

- Сушена риба? – попитах с надежда.

Дезире кимна, с най-изразителна гримаса, и Хари избухна в смях.

След това за издигането на явния й авторитет. Занесена пред краля, тя предизвикала най-дълбоко учудване и любопитство. Всъщност, лесно е да се разбере как белотата на нейната кожа и красотата на тялото и лицето й събудили най-силно възхищение в гърдите на този черен и космат монарх. Показал й най-голямо уважение; и тя си спечелила ролята на богиня като показвала крайно презрително безразличие към кралството и неговите интереси.

Тук нейните бележки станаха общи и уклончиви, и след като беше притисната с въпроси, тя отбягваше подробностите. Заяви, че нищо не се е случило; била хранена, умилквали й се, нито пък била обезпокоявана с грубо или недобронамерено отношение.

- Това наистина е много зле – казах аз с усмивка. – Значи сбърках, когато те нарекох 'Ваше величество'?

- Пфу! – каза Дезире. – Това едва ли е за майтап. За известно време се забавлявах, но започва да ми става досадно. И освен това...

- Е?

- аз... не... знам. Те са мои, ако знаете какво имам пред вид. Е, bien, след като ме питаш – защото виждам въпроса в очите ти, приятелю Пол – аз съм доволна. Ако светът е зад мен завинаги, нека бъде. Да, те са непривлекателни за очите, но имат власт. И ме обожават.

- Дезире! – извика Хари с учудване; и самият аз бях малко изненадан.

- Защо не? – попита тя. – Те са мъже. И, освен това, невъзможно е да се върнем. С цялата си изобретателност, Мосю Пол, можеш ли да откриеш слънчева светлина? Да останем е необходимост; трябва да се възползваме в най-голяма степен от това; и повтарям, че съм доволна.

- Дрън-дрън! – каза Хари, обръщайки се разпалено към нея – Доволна? Нищо подобно не си. Ще ти кажа нещо: Пол и аз ще намерим изход оттук, и ти идваш с нас.

В отговор Дезире му се изсмя – смях, който чисто и просто казваше: “Имам собствено мнение, и не се подчинявам на друг”. Това е една от най-познатите карти, с които играят красивите жени, а и най-ефективната. Това срази Хари.

Той се втренчи в нея за един дълъг миг мълчание, докато очите му се изпълниха с израз, който един мъж никога не бива да показва на друг мъж. Това е, когато мъжкия пол се предава и женският триумфира.

Изведнъж той се хвърли на колене пред нея и взе ръцете й в своите. Тя се опита да ги издърпа; той я прегърна през кръста.

- Не ме ли обичаш, Дезире? – извика като устните му търсеха нейните.

Те се срещнаха; Дезире престана да се съпротивлява.

В този момент чух звук – съвсем слаб звук – зад себе си.

Обърнах се.

Кралят на инките стоеше на входа, наблюдавайки влюбените с подобни на мъниста, искрящи очи.